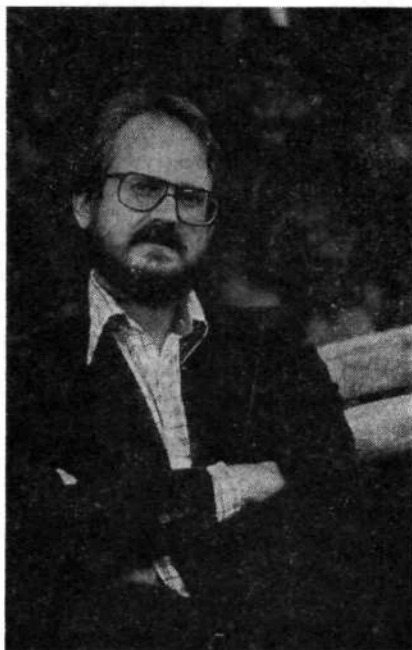

V znamenju škržata

Marko
Kravos

V MARKOVI DEŽELI

Spet hodim povprek, čez neshojene pokrajine,
obrasel z dlako, poten, moja slano kožo
ližejo koze in jaz jim iz vimena stiskam mleko,
mesečen od ponosa, pogumen in močen, sam.

Spet diham svoj čudoviti smrad, človek,
iz rodu še neukročenega človeka, lovec,
bog oče, ki ustvarja boga sina po svoji podobi
in krči svet po svoji meri in potrebi.

Spet pasem divje bike, ki prdijo od nestrpnosti
(sramu in zadrege ne bo, dokler bom jaz vladal),
iščem boljšo pašo, premikam se z oboroženo roko,
gledam v vrtince potoka, zaklinjam noč, kurim.

Spet imam žulje na rokah in nogah, in tudi drugo
je trdo, ko si po jedi žensko ulovim, če se pusti,
potem si glavo podložim z lastno brado in zaspim.

Takrat se vrnem v hude, nerazumne, vsakodnevne sanje.

MOČERAD Pomikam se po blatu
in od kotanje v kotanjo.
Ždim kot pravi lenuh
in mislim samo nanjo.

Gotovo jo srečam nekoč
v studencu sredi trate,
kako nežna je njena polt,
po telesu pa zvezde zlate.

Tisoč let se mi sanja o nji,
ves svet se je medtem spremenil,
a gotovo nekje še ona živi,
a star postajam in brodim po blatu.

STRAH
IN RAZUM Že dolgo slutim
da si mi usojena — edina.
A vedno znova te ne prepoznam,
sprašujem po imenu te, in vem:
iz suše rase puščava spomina.

KAJ Kaj je zdaj med naju padlo,
je bolezen ali samo trudnost?
Če je trudnost, vina v kri naliješ.
Če bolezen, se za vse zdravilo najde.
Ne prikličesh pa ljubezni, ki usahne.

FEBRUARSKA Februar je, petek pozno ponoči,
mačke razglašajo spodaj
svoje ljubezenske krče.
Čisto vodoraven sem
v vodoravnem smislu besede.

Karkoli bi napravil,
vse bi šlo k vragu:
roko bi dvignil,

in bi zagorela hiša,
če se obrnem,
se bodo tla pogreznila
ali bo studenec presahnil.

To mine, to mine, si pravim,
to je od slabe prebave, si pravim.
Vsako jutro se telo lepo otrebi,
potem boš spet pravi!

RESNICA Svoj ud na samem še težkam
in se mi toži po tistih časih,
ko sem pri tem imel
veliko zdravega veselja.

Ko sem sanjaril,
da ženskam razkazujem
spred in zad in z vseh strani,
kako bori se prvi med zemljani;
že malo bog sem bil,
ko nežne deklice učil sem
vroče dihati.
In čudežni koren sem vedno stiskal
in on je z rdečo glavico podpiral
stebre moje vere.

Zdaj vse se maje,
in misel išče smisel,
ko otipavam suho rit
resnice v prekratnem krilu.

TORKOVA S katerim delom telesa
NEVESTA je človek bolj lačen?
Pa saj mu je treba samo
toplote, toplote, edino,
kar išče in rabi kot mačka,
toplote.

Bodi zdaj to: zase in zame
 pri vseh odprtinah telesa.
 Čutiš? Vsi vonji so dobri.
 Čutiš? Okusi vsi novi.
 Kar tipaš, karkoli otipaš,
 je tvoje, je toplo ta torek
 za tebe.

Lahko se ti odpre
 ta edini dan za vse življenje
 in ostane ostalo za vedno noč črna.
 Daj, ne prebiraj, ta dan je tvoj dan,
 ta križ, pod katerim boš padla,
 je iz pravega lesa.
 Šele na njem se ti odprejo nebesa.

TRI
 LJUBEZENSKE
 PESMI

Prva

Ves nor te kličem
 z otožnim tičem,
 ne odvrni očesa
 od mojega drevesa,
 kot himalajski vrh
 je velik in trd!

Druga

Ti imaš nadržca,
 jaz pa mošnjiček,
 ti imaš rožnico,
 jaz pa rožiček.

Tretja

Na drevesu ptica poje,
 sraka na domači figi,
 ah, cvetlica ljube moje
 duh ima po morski ribi.

VZHODNA

VARIANTA

Kijev,
Pečerskaja Lavra

Ob veliki reki na vzhodu
leži mesto Kijev: zeleno poleti,
zeleno v srcu in v beli zimi.
V njegovih podzemskih hodnikih
spijo bradati in suhi menihi
svoj tisočletni mir.

Ko zapojejo možje na Ukrajini,
ko se napijejo sredi žitnih polj
in tečejo hitra dekleta
po morju plavic za oblaki
in jim divje sledijo moški,
se dvignejo v peščenih duplinah
presušene glave maziljenih —
in nikomur nič ne morejo.

Ob veliki reki na vzhodu,
v zelenem Kijevu,
imajo mrtve mrtvake
globoko pod zemljo spravljene,
sami pa se veselijo,
dobro vino pijejo, se objemajo,
in iz objesti se pretepajo.

Na zelenem vzhodu, v Kijevu,
bi tudi naše menihe morda
globoko v podzemlje pospravili,
v duhu slovanske vzajemnosti!